

Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

[Α'] Ο,ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ, ΜΗΠΩΣ ΗΤΑΝ Η ΑΡΧΗ;

Ἡ θλίψις μεγάλη
κι ὁ πόνος πολὺς·
ἀνάγκη, Χριστέ μου, πολλῆς προσευχῆς

γιά ὄλους ἐκείνους
πού αἴφνης τῆς γῆς
τόν τόπο ἀφήνουν καί φεύγουν εὐθύς

ἐκεῖ πού ἀνθρώπους
προσμένει Κριτῆς
ὁ Κτίστης τοῦ κόσμου, δοτήρ τῆς ζωῆς
τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τῆς κάθε ψυχῆς,

κι αὐτῶν πού τήν ἄνω
πορεία ἐπῆραν,
κι ἄς εἶχαν μικρή ἀπ' τόν βίο μας πεῖραν·

πρίν μάθουν ἀκόμη
παροῦσαν ζωήν,
ἀπέκτησαν πεῖραν θανάτου πικρήν.

Εὐχή καί γιά ὄσους
ὀπίσω ἀφήνουν,
πού λύπης γεμᾶτο ποτήριο πίνουν.

Ἡ Χάρις ἄς δώσει
νά νοιώσουν στοργή,
καρδιά τοῦ Κυρίου γι' αὐτούς ἀνοικτή,

θερμή ν' ἀναπέμψουν
κι αὐτοί προσευχή,
στόν Κτίστη τῶν ὄλων νά βροῦν θαλπωρή

παιδιά, συγγενεῖς τους
καί φίλοι καλοί,
πού πέρασαν θλίψη βαθεῖά στήν ψυχή,

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

ψυχῆς ἀπ' τό σῶμα
πικρό χωρισμό,
μαχαῖρι θανάτου, καί πόνο φρικτό.

Χριστός ἀναπαύσαι
ψυχές πού ὁ πόνος
στήν ἄνω πορεία ἀπέβη ὁ δρόμος

κοντά Του νά ἔρθουν
σέ χρόνο ταχύ,
ἀφήνοντας πίσω τόν κόσμο, τήν γῆ.

[Β'] ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ, Η ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ἡ καρδιά μας ὅταν ἔχη
στενοχώρια, θλίψη, ζάλη,
τότε ἔχει ἡ ψυχή μας τήν ἀρρώστεια τήν μεγάλη.

Ἄπ' τήν λύπη ἡ καρδιά μας
τότε γίνεται κι αὐτή
σάν τήν γῆ πού ἔχει στεγνώσει, τήν κατάξερη πολύ.

Πῶς θά βρῆς παρηγορία,
ὅταν πόνου ἡ ἰσχύς
τήν καρδιά ἐξουθενώνει, κι εἶσαι τόσο ἀσθενής;

Ὅταν ἔρχεται ὁ πόνος
στήν ψυχή τήν ταπεινή,
ἀπ' τόν πόνο βγαίνει δάκρυ καί ἀπ' τό δάκρυ προσευχή.

Τότε πόνος μετανοίας
τήν ὀργώνει τήν ψυχή,
καί τά δάκρυα ποτίζουν τήν ἐρημωθεῖσα γῆ.

[Γ'] ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΗΜΑ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ

Ὁ σταθμάρχης στέλνει σῆμα:
Ὁδηγέ, πού ὀδηγεῖς
τούς ἀνθρώπους μέσ στό τραῖνο, μέσ στό τραῖνο τῆς ζωῆς,

για νά πᾶς στούς «Νέους Πόρους»,
σῆμα κόκκινο θά δῆς.
“Όταν θά τ’ ἀκολουθήσης, στά ψηλά θά ἀνεβῆς.

Σῆμα κόκκινο τό αἶμα·
εἶν’ ἡ θλίψη πού θά ρθῆ·
πρέπει νᾶναι ἡ ψυχὴ μας πάλλευκη, πολὺ λευκή.

Μία λάμψη, καί τό τέλος
ἦρθε τότε ξαφνικό,
σάν τυλίχτηκε στίς φλόγες τραῖνο ἐπιβατικό,

πού συγκρούστηκε μέ ἄλλο,
δυστυχῶς, ἐμπορικό,
πού πορεία εἶχε πάρει δρόμο τόν καθοδικό.

Ἄλλη ἦταν ἡ πορεία
τραίνου ἐπιβατικοῦ·
κι ὅμως μπῆκε στήν πορεία τραίνου τοῦ ἐμπορικοῦ.

“Όσοι εἶναι ἐπιβάτες
μέσ στόν τραῖνο τῆς ζωῆς,
ἄς γνωρίζουν πῶς ὑπάρχει μιά πορεία ἀσφαλῆς,

ἡ πορεία τῆς ἀνόδου,
τῆς ἀνόδου ἐκ τῆς γῆς
πρός τά ἄνω, πρὸς Πατέρα πού οἰκεῖ ἐν οὐρανοῖς.

“Όποιοι χρήματα θά βάλῃ
ὡς σκοπὸ του ἐπὶ γῆς,
τέτοια σύγκρουση θά ἔχη, σύγκρουση καταστροφῆς.

Ἐπειδὴ ἡ τῶν χρημάτων
ἐμπορία ἂν θά μπῆ
μέσ στήν σκέψη τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ζαλίζει τὴν ψυχὴ.

Τῶν χρημάτων ἡ πορεία
εἶναι ἡ καθοδική,
ἀλλ’ ὁ ἀνθρώπος ἐπλάσθη διὰ τὴν ἀνοδική.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Όπως δυστυχῶς τό τραῖνο
πού ἀνθρώπους ὀδηγεῖ
ἀπό σφᾶλμα δέν ἐπῆρε διαδρομὴ ἀνοδική,**

**ἔτσι κι ὅποιος θά ἐκπέση
ἀπ' τήν πόλη ἀρετή,
καί πορεύεται στὸν βίο μέ ὀρμὴ καθοδική,**

**ἀπ' τήν πλάνη ἀμαρτίας
δυστυχῶς θά ἠττηθῆ,
καί σέ σύγκρουση θανάτου ἢ ψυχῆ του θά βρεθῆ.**

**Εἰς τήν κάθοδο εὐρέθη
ἓνα τραῖνο σφαλερῶς,
καί τό λάθος εἰκονίζει πού δέν βλέπει ὁ λαός.**

**Ἡ ἀμέλεια τυφλώνει
καί δέν βλέπεις ἀπειλή
τοῦ θανάτου πού ἐγγίζει τήν ἀπρόσεκτη ζωή.**

**Εἰς τό τραῖνο ὀδηγία
ἀπεστάλη ἀτυχῆς:
σῆμα κόκκινο θά πάρης· Νέους Πόρους σύ θά δῆς,
στήν πορεία πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς.**

**Σῆμα κόκκινο σημαίνει
ὅτι αἷμα θά χυθῆ
καί οἱ Πόροι τήν ἐπάνω, τήν πορεία ἀπ' τήν γῆ
πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τήν ἄλλη, μετὰ θάνατον, ζωή.**

**Τίποτε, λοιπόν, τυχαῖο·
ἐρμηνεία καί σ' αὐτό,
πού συνέβη εἰς τὰ Τέμπη, πνεῦμα τό χριστιανικό.**

**Δυστυχῶς, ἐκεῖ, στά Τέμπη
σέ σπηλιές τὸν πονηρό
κάποιοι ἀνθρώποι λατρεύουν, γιὰ νά κάνη τό κακό.**

Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Κι ἔτσι χύνεται τό αἷμα,
διότι νόμο θείκό
λίγοι τόν ἀκολουθοῦνε, κι ὅλοι οἱ ἄλλοι τόν συρμό.

[Δ'] Ο ΣΥΡΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ὁ συρμός τῆς ἀμαρτίας
φέρνει τήν καταστροφή,
κι ὅμως τόν ἀκολουθοῦνε, δυστυχῶς, οἱ πιά πολλοί.

Διατί ὀλίγοι ἔχουν
πόθο γιά τόν οὐρανό,
κι οἱ πολλοί τόν νοῦ τους ἔχουν συνεχῶς στό κινητό;

Ὅταν μπῆς σέ ἓνα πλοῖο,
ἤ σέ τραῖνο ἄν βρεθῆς,
πόσους βλέπεις ὅτι ἔχουν τήν πνοή τῆς προσευχῆς,

πόσοι δέχονται ν' ἀκούσουν
τήν φωνή τῆς ἀρετῆς,
πόσοι ἔχουν στήν καρδιά τους καθαρότητα ζωῆς;

[Ε'] ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Διατί κανεῖς δέν βλέπει
ποιά πορεία μέσ στή γῆ
ὁ καθεὶς θά πορευθοῦμε, ἀφοῦ εἴμαστε θνητοί;

Θᾶπρεπε ὁ κάθε νέος
νά θυμᾶται ἐξ ἀρχῆς,
τήν πορεία τῆς ζωῆς μας, γεγονός τῆς τελευτῆς.

«Προσῆκει καί τόν ἀρχόμενον τοῦ βίου
ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχειν τήν τελευτήν».

Μεγ. Βασιλείου (31,424)

Δέν γνωρίζουμε ποιά ὥρα
θά μᾶς πάρῃ ὁ Θεός·
νά, πού θάνατος χτυπάει τήν ζωή σάν κεραυνός.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Διασκέδαση και γέλια
και άνεύθυνη ζωή,
όλα τὰ ἔσβησε θανάτου ἢ ἀπρόσμενη στιγμή.**

**«Ὅταν λέτε πὼς εἰρήνη
τώρα ἔχετε ἐσεῖς,
τότε ὄλεθρος θά ἔρθῃ ξαφνικῆς καταστροφῆς».**

«Ὅταν λέγωσιν, “εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια”,
τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος».

Α΄ Θεσσ. 5,3

**Εἶναι νόμος πού ὀλίγοι,
δυστυχῶς, τὸν ἐννοοῦν,
δι’ αὐτό καὶ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους ἀμελοῦν.**

**«Τί ὠραῖα πού περνᾶμε»,
μόνον σκέπτεται κανεῖς,
καὶ δέν σκέπτεται τό τέλος, τήν στιγμή τῆς τελευτῆς.**

**Ὅποιος σκέπτεται τό τέλος
κι ἐτοιμάζεται γι’ αὐτό,
δέν ἀφήνει μέσ στήν νάρκη τόν δικό του ἑαυτό.**

**Ἔρχεται στόν ἑαυτό του,
διακρίνει τό σωστό,
γρηγορεῖ καὶ ἔργο ἔχει ἱερό, πνευματικό.**

**Καθαρίζει τήν ψυχὴ του
καὶ ποτέ δέν ἀμελεῖ
εἰσιτήριο νά ἔχῃ, πρὶν τό τέλος του νά ῥθῆ.**

**Ὅποιος θέλει νά τηρήσῃ
ἐντολή τήν θεικῆ,
θᾶχῃ μέσα στήν ψυχὴ του προσευχὴ καὶ προσοχή.**

**Ποιὸς γνωρίζει τί θά δοῦμε
στήν δική μας ἐποχὴ;
Ὅ,τι ἔγινε στά Τέμπη μήπως ἦταν ἡ ἀρχή;**

[ΣΤ'] Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

**Διατί κανείς δέν βλέπει
τήν αίτια τοῦ κακοῦ;**
Δέν γνωρίζουμε ποιός εἶναι ἡ πηγή τοῦ ἀγαθοῦ;

**Ὁ Θεός καί μόνον εἶναι
ὁ δοτήρ τῶν ἀγαθῶν,
καί, ἀντίστοιχα, ὁ πλάνος ἡ αίτια τῶν κακῶν,**

**ὁ ἐργάτης τοῦ θανάτου,
λογισμῶν τῶν πονηρῶν,
πού βυθίζει τούς ἀνθρώπους μέσ στό σκότος τῶν παθῶν,**

**καί ἀμέλεια τούς φέρνει
καί τήν ὥρα τήν κακή,
γιά νά ἔρθῃ εἰς τό τέλος ξαφνική καταστροφή.**

**Ἐφυγε ἡ προστασία
τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ,
διότι λίγοι πιά ἀκοῦνε εὐαγγέλιον Χριστοῦ.**

**Δέν τηροῦν τίς ἐντολές Του,
στόν Θεό δέν ὑπακοῦν,
τήν ἀγνότητα δέν θέλουν, τήν ἀγάπη δέν ποθοῦν,**

**καί ὁ ἄρχων πιά τοῦ σκότους
προκαλεῖ καταστροφές,
ἀφοῦ λίγοι ἰκετεύουν τόν Θεό μέ προσευχές.**

[Ζ'] Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ

**Λίγοι ἔχουν στήν καρδιά τους
τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ
τό κακό νά ἀποτρέψουν, τίς ἐνέδρες τοῦ κακοῦ,
τίς παγίδες τοῦ θανάτου, τούς σκοπούς τοῦ πονηροῦ.**

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Ὁ Ἰώβ παρακαλοῦσε
τόν Θεό νά θυμηθῆ
τά παιδιά του, μήπως εἶχαν κάποια σκέψη πονηρή,
προκειμένου ἁμαρτία τῶν παιδιῶν νά ἀφεθῆ.

Οἱ γονεῖς παιδιῶν καί νέων
κάνουν πάντα προσευχές
γιά τούς τρυφερούς βλαστούς τους νά προλάβουν συμφορές,
καί νά μήν βρεθοῦν σέ ὥρες ἁμαρτίας τίς κακές;

Ὅ,τι ἔγινε στά Τέμπη
εἶναι τώρα μιά κραυγή
νά προσπέσουμε οἱ πάντες στήν θερμή τήν προσευχή.

Διότι θάνατος θερίζει
στά βαγόνια τοῦ συρμοῦ,
ἐπειδή τίς πράξεις πράττουν οἱ κακοί τοῦ πονηροῦ:

Στό κακό ἐλευθερία
ἔχει τώρα πιά δοθῆ,
διότι λίγοι συμπονοῦνε τοῦ ἀνθρώπου τήν ψυχή.

Ὅσοι σκέπτονται τό κέρδος,
ἔχουν σκότος στήν ψυχή,
δι' αὐτό καί δέν ζητοῦνε νά μπορῆ νά λειτουργῆ
κάθε τραῖνο πού κινεῖται, μέ ἀσφάλεια πολλή.

Τραῖνα βάζουν τοῦ θανάτου
τούς ἀνθρώπους νά δεχτοῦν,
διότι τόν συνάνθρωπό τους, δυστυχῶς, δέν τόν πονοῦν.

Εὐσπλαγχνε, Χριστέ, Σωτήρ μου,
οἱ πολλοί Σέ ἀθετοῦν,
ἔχουν θράσος στήν καρδιά τους καί ἀφόβως ἀσεβοῦν.

Ἄπ' τούς χώρους ἐργασίας
τίς εἰκόνες ἀφαιροῦν,
καί μέ ὕβρεις μεταξύ τους οἱ πολλοί περιπατοῦν.

Βλασφημίες πρὸς τὸν Κτίστη
ἐκτοξεύουν συνεχῶς·
καὶ ἀντὶ νὰ ἰκετεύουν, ὁμιλοῦν προκλητικῶς.

Τὰ ἡνία ἐξουσίας
οἱ ἀνάξιοι κρατοῦν,
διότι λίγοι εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ὑπακοῦν.

Μόνον ὅποιος δέν πιστεύσει
σ' ὅσα λέγουν πειστικῶς,
θά μπορέσει νὰ ξεφύγη πρὶν νὰ ρθῇ ὁ πανικός.

Ψέμμα ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη
καὶ ὑπόκριση πολλή,
κι ὁ λαὸς πού τοὺς ἀκούει ἔχει πλάνη φοβερή.

Ἄνθρωπε, γιατί δέν ἔχεις
στήν καρδιά σου τὸν Θεόν;
Πῶς δέν φέρνεις εἰς τὸν νοῦν σου σταυρωμένον τὸν Χριστόν;

Διατί τὸν νοῦν σου ἔχεις
σέ ἀκάθαρτες σκηνές,
πού ὀθόνες σου προβάλλουν καὶ ποθεῖς νὰ ζῆς μ' αὐτές;

Ὅταν βλέπης ἀμαρτίας
τίς ταινίες διαρκῶς,
σέ χορεύει ὅπως θέλει ὁ παμπόνηρος ἐχθρός.

Ὅσοι μπαίνουν μέσ στά τραῖνα
καὶ ἀνέμελα κοιτοῦν
μέσ στό κινητό ταινίες καὶ αἰσχρά ζητοῦν νὰ δοῦν,

πῶς θά ἔχουν στήν καρδιά τους
τήν ὠραία προσευχή
πού μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ νᾶρθῃ ὦρα ἢ κακή;

Ὅταν ξαφνικά θά ἔρθῃ
τῶν κακῶν ἢ συμφορά,
δέν μπορεῖς νὰ ἐξηγήσης πῶς προῆλθαν τὰ κακά.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Όταν προσοχή δέν ἔχῃς,
σβήνει καί ἡ προσευχή·
ἀμαρτία κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου τήν ψυχή,
διότι πάθος ἀμελείας φέρνει λήθη φοβερή.**

**Εἶναι δῶρον τοῦ Ὑψίστου,
εἶναι δῶρον ἡ ζωή,
καί ὀφείλει ὁ καθέννας νᾶχη πάντα προσευχή,**

**καί μέ προσοχή μεγάλη
μόνον πάντοτε νά ζῆ,
τήν ζωή νά προστατεύῃ, πάντοτε νά γρηγορῆ.**

**Ἐπειδή πολύ ὀλίγοι
ἐκτιμοῦνε τήν ζωή,
δι' αὐτό καί δέν φροντίζουν πῶς θά διαφυλαχθῆ.**

**Ἡ φωτιά τῆς ἀμαρτίας
ἔχει πιά ἐξαπλωθῆ·
ὦ, Θεέ μου, τί νά κάνω τό κακό νά προληφθῆ;**

**Μᾶλλον νά παρακαλέσω
Σέ τόν μόνον Ἄγαθόν,
τόν λαόν νά βοηθήσης, πρίν νά πέσῃ στόν κρημνόν.**

[Η'] ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

**Πνεῦμα Ἅγιον ἐλέγχει
τίς κινήσεις τῆς ψυχῆς,
ἐάν εἶναι ἐκ Κυρίου, ἢ ἐκ πόθου ἡδονῆς.**

**Όσες ἔγιναν κινήσεις
μές στό βάθος πονηρῶς
Πνεῦμα Ἅγιον τίς εἶδε ὡς Θεός δημιουργός.**

**Κι ὅταν ἔρθῃ μετανοίας
φωτισμός μέσ στήν ψυχή,
κάθε τέτοια κινήσις μας πρέπει νά καταγραφῆ,**

προκειμένου ό καθέννας
άμαρτία του νά πῆ,
κάτω άπ' τό πετραχῆλι, διά νά καθαρισθῆ

καί νά γίνη ἡ ψυχή μας
σάν τό χιόνι καθαρή,
κι ἡ θυσία Τοῦ Σωτῆρος δι' αὐτῆς νά δοξασθῆ.

Κάθε πρᾶξις άμαρτίας
εἶναι προσβολή Θεοῦ,
εἶναι κίνησις ψυχῆς μας πρὸς τό χεῖλος τοῦ κρημνοῦ·

εἶναι μιά αιχμαλωσία
πού παθαίνει ἡ ψυχή,
όταν δύναμη δέν ἔχη διά νά συγκρατηθῆ.

Κι εἶναι σήμερα οἱ πάντες,
καί οἱ γέροι καί παιδιά,
στό νά δοῦν τήν άμαρτία σάν άκάθεκτα θεριά.

Μία ἔλξις όταν ἔρθη
μέσ στόν χώρο τῆς καρδιᾶς,
εἶναι σάν ἐσύ ν' ανάβης τήν ἐστία μιᾶς φωτιᾶς·

ἡ φωτιά αὐτή ανάβει
μέσ στό σῶμα, κι ἡ ψυχή
άλλοιώνεται στό ἦθος καί δέν εἶναι πιά άγνή.

Τῆς άγνότητος ἄν χάση
χαρακτῆρα ἡ ψυχή,
άμαρτίας πιά τήν γεύση άκατάπαυστα ποθεῖ.

Μέ τό βλέμμα, μέ τήν σκέψη,
φαντασία καί άφή,
όνειρεύεται νά ἔχη τῆς σαρκός τήν ἡδονή.

Κι ἔτσι κρίνεται τό πλάσμα,
ποῖον ὄντως άγαπᾶ,
τόν Θεόν καί Κύριόν του ἡ νά ζῆ ἡδονικά.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Όταν ζή για τό έγώ της
ή δική μας ή ψυχή,
μ' εύκολία θ' άθετήση του Θεού τήν έντολή.**

**Ψάχνει τότε και τόν τρόπο
πώς θά δικαιολογηθῆ,
ώστε ό,τι και νά κάνη, νά μήν νοιώθῃ ένοχή.**

**Κάποιοι λέγουν για τόν Κτίστη
ότι δέν μάς τιμωρεϊ·
λησμονοῦν πώς κάθε πρᾶξις καθενός θά έλεγχθῆ,
και από τήν συνείδησή του ό καθέννας θά κριθῆ.**

**Η καρδιά του ανθρώπου
μέ τόν λογισμό γεννά
κάθε μιά έπιθυμία πού μολύνει τήν καρδιά,
και τόν άνθρωπο τόν σπρώχνει εις τό πάθος νά όρμᾶ.**

**Νά, γιατί έπιθυμία
ξεσηκώνει ταραχή,
διότι τότε ή άρρώστεια διά πάθους ένεργεϊ.**

**Νά, ό λόγος πού ή νήψις
άσφαλίζει τήν ψυχή,
σταματᾶ διαδικασία πού θά φέρῃ ταραχή.**

**Όποιος όμως έχει νεῦρα,
ἄμεσα θά ταραχθῆ,
μόλις ή όρμή του πάθους στήν καρδιά μας μέσα μπῆ,**

**Διότι νήψη δέν ύπάρχει
πού αυτόν θά συγκρατῆ,
άπ' τήν ώρα πού ζητάει πώς θ' αυτοδικαιωθῆ.**

**Νήψις είναι νά νεκρώνῃς
τίς κινήσεις του έγώ,
όταν ή καρδιά σου όλη ύπακούη στον Θεό.**

Νῆφεις εἶναι νά γνωρίζης
τί ἀρέσει στόν Θεό
κι ἔτοιμος νά εἶσαι πάντα νά θυσιαστῆς γι' αὐτό.

Ἀντιδίκου εἶναι ἔργον
ἡ ἀπώλεια ψυχῶν
δικαιώματα τοῦ δίδουν ἀμαρτίες τῶν πολλῶν.

Ἦρθε ὁ Χριστός νά δώσῃ
στούς ἀνθρώπους τήν ζωήν,
τήν χαράν καί τήν εἰρήνην, κι ὄχι τήν καταστροφήν.

Μά, οἱ ἄνθρωποι ὀλίγον
ὑπακούουν τόν Θεόν,
καί τήν προσευχή θυμοῦνται, ὅταν γίνη τό κακόν.

Ὅ,τι ἔγινε στά Τέμπη
θᾶταν πάντως πιό πολύ,
ἀλλά φύλαξε Κυρίου ἡ ἀγάπη κι ἡ στοργή.

Θά 'ταν φοβερά μεγάλη,
γενική καταστροφή,
ἂν στήν σήραγγα γινόταν ὅ,τι ἔγινε πιό πρίν.

Λίγα μέτρα πρίν εἰσέλθει
ὁ συρμός ἐντός αὐτῆς,
συνεκρούσθησαν οἱ δύο, κι ἦρθε συντριβή εὐθύς.

Ὅταν δοῦμε τί συνέβη,
καί ρωτήσουμε γιατί
τό κακό δέν ἀπεφεύχθη, ἀλλά ἔγινε ἐκεῖ,

δέν ἀρκεῖ αὐτό νά ποῦμε,
ἦταν ὦρα ἡ κακή,
διότι θά μπορούσε ὄντως τό κακό ν' ἀποφευχθῆ.

Διατί δέν ἀπεφεύχθη
τῶν σφαλμάτων συνδρομή;
Ἦταν ἔτσι, γιά νά γίνη; Ὅμως, ἄραγε, γιατί;

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

[Θ'] «ΟΥΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΤΟΙ ΕΝ ΕΑΥΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ»
(Ήσαϊας, 5,21)

Πρῶτα τό κακό ἀρχίζει
ἀπό μία κεφαλή,
ἀπ' αὐτόν πού βεβαιώνει, δέν ὑπάρχει ἀπειλή,

καί δέν δείχνει ἐνδιαφέρον
νά προλάβῃ τό κακό,
ἀλλά διαβεβαιώνει πώς δέν ἔρχεται αὐτό.

Ἄνθρωπέ μου, ποῖος εἶσαι;
Ἄλλος εἶναι ὁ Θεός.
Ὁ καθένας πρέπει νᾶναι πάντοτε προσεκτικός.

Κάθε λόγο πού θά ποῦμε,
τόν ἐγκρίνει ὁ Θεός,
ἢ τόν λέμε σάν νά εἶναι ἑαυτός μας συνετός;

Τί μᾶς λέγει θεῖος λόγος;
ὦ, ἀλλοίμονο σ' αὐτόν
πού ὡς συνετόν προβάλλει τόν δικόν του ἑαυτόν,

πού νομίζει ὅτι ξέρει,
κι ὅτι ξέρει καί καλά,
καί γι' αὐτό καί σάν ἀλήθειες λέγει ψέμματα πολλά.

Συντριβή αὐτός θά φέρῃ
σ' ὅποιον τόν ἀκολουθεῖ,
διότι μ' ὅλα ὅσα λέγει, τόν Κριτὴν μας προκαλεῖ.

Ἄπ' τήν ἄλλη τόν σταθμάρχη
πού δέν ἔχει προσοχή,
ἀλλά παίζει μέ ἀνθρώπων τήν ὑγεία καί ζωή,

ποιός τόν ἔβαλε νά ἔχη
μία θέση ἱερή,
ἀφοῦ πρέπει τῶν ἀνθρώπων νά φυλάγῃ τήν ζωή;

[Ι'] Η ΕΥΘΥΝΗ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΥ

Τήν εὐθύνη ἔχει ὅποιος
κάνει τόν διορισμό,
καί δέν νοιάζεται νά εἶναι κάθε πρόσωπο σωστό.

Κι ὁ λαός πού ἐπιλέγει,
ποιοί αὐτόν θά διοικοῦν,
δίκαιον γιατί ξεχνᾶνε καί Θεόν δέν ἐρωτοῦν;

Ὅποιων ἁμαρτίες κάνουν
καί ἀφόβως ἀσεβοῦν,
διατί λαός Κυρίου ἐντολές τους ἐκτελοῦν;

Ὁ λαός πού ἀδικία
ἔχει μέσα στήν καρδιά,
δέν μπορεῖ νά ξεχωρίση ποιός θά φέρη συμφορά.

Ὁ λαός πού ἁμαρτία
συνεχῶς ἐπιτελεῖ
καί δέν σκέπτεται πώς πρέπει σέ συναίσθηση νά ρθῆ,

καί δέν θέλει νά συντρίψει
ἐπαρση κι ἐγωϊσμό,
τήν μετάνοια δέν ξέρει καί πηγαίνει στόν γκρεμό.

Ὁ καθένας θά μποροῦσε
τό ἀτύχημα Τεμπῶν
μελετώντας, νά γνωρίση μετανοίας τήν ὁδόν

καί πρωτίστως νά ἐλέγξη
τόν δικόν του ἑαυτόν,
πού δέν φρόντιζε νά ἔχη νήφοντα καί ταπεινόν.

Ἡ ζωή μας ὄντως μοιάζει
μ' ἓνα τόπον πού παντοῦ
οἱ παγίδες τοῦ θανάτου τόν καθένα συναντοῦν.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Καί ἡ ταπεινοφροσύνη
εἶν' αὐτή πού τό κακό**
ἀποτρέπει σ' ὅποιον ἔχει φόβον μέσα του ἀγνό

στόν Θεόν μὴν ἀμαρτήση,
οὔτ' ἀνθρώπου τό κακό
νά μὴν κάνη, ἀλλά μόνον νά ποιῆ τό ἀγαθόν.

Ἄνθρωπο ποτέ μὴν βλάβης,
καί μὴν ἔχης φόβο σύ·
ὅταν ἔλεος θά δίνης, ὁ Θεός σέ ἐλεεῖ.

Ἐνα νᾶχουμε στόν νοῦ μας,
ὄχι πλέον τό ἐγώ,
ἀλλά πῶς θά ἐργασθοῦμε στόν πλησίον τό καλό,

πῶς στό κάθε ἓνα βῆμα
τῆς συντόμου μας ζωῆς
θά τηρήσουμε τόν λόγο ἐντολῆς τῆς θεικῆς.

Ζήτα δύναμη νά λάβης,
δύναμη ὑπομονῆς,
μέχρι τέλους νά τηρήσης λόγον θείας ἐντολῆς.

Ἄν τηρήσης σύ τόν λόγον,
λόγον τῆς ὑπομονῆς,
κι ὁ Θεός θά σέ φυλάξῃ, ὥστε ὄντως νά σωθῆς.

Μηχανοδηγός τοῦ τραίνου
πού ἀνθρώπους ὀδηγεῖ,
ἀντελήφθη ὅτι ἦταν σέ πορεία σφαλερή.

Τί θά ἔπρεπε νά κάνη,
τί θά ἔπρεπε νά πῆ;
Κινδυνεύουμε, ἀδέλφια, πέσετε σέ προσευχή.

Ἐκκενώσατε τό τραῖνο,
διότι ἄλλο ἂν θά ῥθῆ,
πάνω μας αὐτό θά ἔλθῃ, θάνατος ἐμᾶς θά ῥβρῆ.

Μήπως θᾶπρεπε καθένας
πού βαδίζει ἐπί γῆς
κάπως ἔτσι νά μιλήσῃ στούς πλησίον του εὐθύς;

Δέν θά ἔπρεπε νά πέσῃ
ἄμεσα σέ προσευχή
καί Θεόν νά ἱκετεύσῃ ὁ καθένας νά σωθῆ;

Τόν πλησίον νά σκεφθοῦμε
σωτηρία πῶς θά βρῆ·
κι ἡ δική μας σωτηρία τότε κρύβεται ἐκεῖ.

Ἄδελφόν ἂν ἀγαποῦμε,
μᾶς φυλάγει ὁ Θεός
καί μᾶς σκέπει τῶν ἀγγέλων τοῦ Κυρίου ὁ χορός.

Ὅταν ὁμως ἀπ' τοῦ πλήθους
τήν φωνή δελεασθῆς,
τίποτε σωστά δέν κρίνεις καί ὁ ἴδιος θά χαθῆς.

Θά ἀργήσουμε γιά λίγο,
πρόβλημα εἰς τίς γραμμές,
καθυστέρηση ὀλίγη καί ταξίδι ἀσφαλές.

Κι οἱ πολλοί τοῦ ἀπαντοῦνε
πῶς βιαζόμαστε ἐμεῖς·
δέν ἐμάθαμε ν' ἀκοῦμε λόγον τῆς ὑπομονῆς.

Οἱ δουλειές μᾶς περιμένουν,
τρέχα, μήν καθυστερῆς,
γιά νά φθάσουμε ἐγκαίρως εἰς τό τέρμα μας εὐθύς.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Μήν ἀκούης λόγον πλήθους,
ὦ, τοῦ τραίνου ὀδηγέ·
τήν συνείδησή σου ἄκου κι ὄχι κόσμου τίς φωνές.**

**Ὁ πατέρας πού δέν λέει
τήν ἀλήθεια στό παιδί
καί πού δέν τό συμβουλεύει γιά νά ζῆ μ' ὑπομονή,**

**πῶς δέν σκέπτεται κινδύνους,
τοῦ θανάτου ἀπειλή
στήν ὁποία κινδυνεύει τό παιδί του νά βρεθῆ;**

**Δέν μποροῦσε νά γνωρίζη
στήν ἀντίθετη γραμμή,
ἄν ἐρχόταν ἄλλο τραῖνο κατεπάνω του εὐθύς.**

**Ὅμως ἤξερε πῶς ἦταν
εἰς τήν λάθος τήν γραμμή
καί μποροῦσε εἰς τό τραῖνο τό κακό αὐτό νά ρθῆ.**

**Τέτοια ὥρα ὁ καθένας
θᾶπρεπε νά λησμονῆ
ἐαυτόν του καί τοῦ κόσμου τήν ἀνεύθυνη φωνή·**

**νά μήν πῆ στόν ἐαυτό του,
«συνεχίζω, κι ὅπου βγῆ»,
διότι τό κακό νά γίνη, δέν μπορεῖ ν' ἀποκλεισθῆ.**

**Ἄλλοι εἶχαν τήν εὐθύνη
κι ὄχι μηχανοδηγός,
πού εὐρέθηκε τό τραῖνο σέ πορεία σφαλερῶς,**

**ὅμως θά μποροῦσε ὄντως
ὁ τοῦ τραίνου ὀδηγός
κάθε φόβο του νά διώξη καί νά πράξῃ τολμηρῶς.**

**Ἔστω κι ἂν ἐμέ θά διώξουν
ἀπ' τήν θέση μου αὐτή,**
ἔστω κι ἂν θά μοῦ στερήσουν τοῦ μισθοῦ τήν ἀμοιβή,

**θά φωνάξω τήν ἀλήθεια
καί στό πλῆθος θά εἰπῶ,**
βγῆτε ὅλοι ἀπ' τό τραῖνο, μήν μᾶς βρῆ θανατικό.

Δέν τό εἶπε ὁ καημένος.
«Πᾶμε, εἶπε, κι ὅπου βγῆ»,
κι ἔτσι ἦρθε καί στόν ἴδιο φοβερή καταστροφή.

**Ἡ δειλία δέν χωράει
σ' ὅποιον εἶναι ὁδηγός·**
πρέπει ὅλοι μας νά ζοῦμε πάντως φυσιαστικῶς.

**Κάποτε εἰς τό σχολεῖο
δέν μιλοῦσαν γιά τό σέξ·**
Λεωνίδου τήν θυσία μάθαιναν οἱ μαθητές.

**Τώρα ὅμως στά σχολεῖα
πῶς ἀσκοῦνται τά παιδιά;**
Τήν ἐγκράτεια μαθαίνουν καί νά ζοῦν προσεκτικά,

**ἢ μαθαίνουν πώς θά ἔχουν
πονηρία στήν καρδιά**
καί τά μάτια τους στραμμένα μέσα εἰς τά κινητά;

**Ποιός διδάσκαλος διδάσκει
στό παιδί ὑπομονή,**
πού οἱ πάντες ἐπαινοῦνε φιλαυτίας ἀγωγή;

**Ἄφοῦ πρῶτα εἶχαν διώξει
ἱερεῖς ἀπ' τό σχολεῖο**
καί ἐδίδαξαν τούς νέους νά μισήσουν τόν Θεό,

**τόν διάβολο εἰσάγουν
στίς ψυχές τίς παιδικές**
καί παγίδες τοῦ θανάτου μέσ στίς σχολικές αὐλές.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

**Κι εἶναι τέτοιος ὁ καημός τους
νά παιδιά νά ἐθισθοῦν
εἰς τήν κάθε ἀμαρτία καί Θεόν ν' ἀποστραφοῦν,**

**ὥστε καί γονεῖς ἀκόμη
διά νόμου τιμωροῦν,
ἄν θελήσουν τά παιδιά τους νά τά πάρουν πρὶν χαθοῦν,**

**καί στό σπίτι νά τά φέρουν,
πρὶν παιδάκια διδαχθοῦν
στό σχολεῖο ἀμαρτίες, πῶς μποροῦν νά ἀσελγοῦν.**

**Ὁ σταθμάρχης μέ τραγούδια
ἠσχολεῖτο συνεχῶς,
δέν νοιαζόταν πῶς τό τραῖνο θά κινῆται ἀσφαλῶς.**

**Καί ἀντί δικό του σφᾶλμα
νά δηλώσῃ εὐθαρσῶς,
«ἦταν ἡ κακή ἡ ὥρα»· πῶς νά ἔφταιγε αὐτός;**

**Ἀπολάμβανε τραγούδια!
Ποῦ ὑπάρχει τό κακό;
Ἔτσι τώρα μᾶς διδάσκει κοινωνία καί σχολεῖο,**

**θά μᾶς ἔλεγε σταθμάρχης,
πρὶν νά γίνη τό κακό.
Ποῖός σ' ἐπίγνωση θά ἔρθη σάν τόν ἄσωτο υἱό;**

**Διότι δέν μπορεῖς νά λέγῃς,
«ὥρα ἦτανε κακή»,
ὅταν τῶν κακῶν ὑπῆρχε ἡ μεγάλη συνδρομή.**

**Ὅλοι θρῖσκονται μπλεγμένοι
στήν μεγάλη ἐνοχή,
κι ὁ καθένας αἰτιᾶται μέ ὑπόκριση πολλή**

**συνεργῶν του ἀμαρτία
στῶν κακῶν τήν συνδρομή,
κι ἔτσι ἀθῶος ὁ καθένας ἀπ' αὐτούς θά εὐρεθῇ.**

Ὁ καθείς ἐκ τῶν ἐνόχων
ἔτσι ξέρει νά εἰπῇ,
πώς δέν εἶναι σάν τόν ἄλλο πού αὐτόν κατηγορεῖ.

Οἱ κατήγοροι τῶν ἄλλων,
πρῶτοι ἔνοχοι αὐτοί,
κι ἔτσι σβήνουν ὁ καθένας συνεργοῦ τους ἐνοχή.

Σύ θά μέ κατηγορήσεις,
καί μέ τήν σειρά κι ἐγώ
σφᾶλμα σου θά καταγγείλω στόν ἀνόητο λαό,

πού θά πῇ μέ τήν σειρά του·
δέν ὑπάρχει ἐνοχή·
συμφωνεῖ μέ τόν σταθμάρχη: «ώρα ἦτανε κακή»!

Ὅσοι εἶναι στήν ἀρχή,
ἔχουνε δουλειά πολλή,
θέατρο ὠραῖο παίζουν, κι ὁ καθένας φωνασκεῖ

ὅτι τάχα δέν θ' ἀφήσῃ
τήν κακία νά κρυφτῇ,
καί πώς θέλουν ἡ ἀλήθεια δῆθεν νά φανερωθῇ.

Καί τό πλῆθος τούς πιστεύει
καί αὐτούς ἀκολουθεῖ,
καί τόν λόγο τοῦ Κυρίου ποῖος πλέον τόν τηρεῖ;

Ἐξελθε, ἐσύ, λαέ μου,
μᾶς φωνάζει ὁ Θεός,
ἀπ' τήν χώρα τῶν Σοδόμων, πρίν νά ἔρθῃ ὁ σεισμός.

Ὅ, τι ἔγινε στά Τέμπη,
τό ἐπέτρεψε Θεός,
πρός ὠφέλειαν ἀνθρώπων, διότι εἶναι ἀγαθός.

Εἶναι ἔργον ἀντιδίκου
ἀλλά ξέρει ὁ Θεός
τό κακό νά μεταστρέψῃ, διότι εἶναι Ἀγαθός.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Όλων τῶν κεκοιμημένων
ἀπ' τὰ Τέμπη οἱ ψυχές
εἶναι στοῦ Θεοῦ τὰ χέρια, καί ἄν ἦταν ἀγαθές,

ἀγαθὰ ἀπολαμβάνουν
κι ἔχουν πάντοτε χαρά
καί τόν Εὐσπλαγχνό δοξάζουν, πού δέν ζοῦν στά σκοτεινά.

Θά μπορούσαμε οἱ πάντες,
ὅσοι ζοῦμε μέσ στή γῆ,
σέ μετάνοια νά ρθοῦμε γιά νά βροῦμε Λυτρωτή,

καί νά μὴν καταστραφοῦμε
ἀπό ὅσα θά συμβοῦν,
ἄν οἱ ἄνθρωποι ἀνθρώπους ἀπανθρώπως πολεμοῦν.

Σέ μετάνοια ἄς ἔρθῃ
ὁ καθένας ταπεινά
καί Χριστόν νά ἰκετεύσῃ, γιά νά ρθοῦν τὰ ἀγαθὰ.

Διότι τό κακό τό κάνει
τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβουλή,
ὅταν ἄνθρωπος ἐμμένῃ συνεχῶς νά ἀμελῇ

καί μετάνοια δέν ἔχῃ
καί Θεόν περιφρονῇ,
κι ἓνα πρᾶγμα μόνον ξέρεῖ, πῶς θ' αὐτοδικαωθῇ

Δι' αὐτό συνάνθρωπό του
πάντοτε κατηγορεῖ
καί σέ ἔργα μετανοίας δέν γνωρίζει νά δοθῇ.

Όσοι ἦταν μέσ στό τραῖνο,
ἀλλά τώρα πιά δέν ζοῦν,
ἀπ' τόν Κύριο τῆς δόξης, τόν Θεόν μας θά κριθοῦν.

Καί ὁ ὁδηγός τοῦ τραίνου
ἤδη πλήρωσε κι αὐτός
τό τυχόν ἀμάρτημά του, ἄν δέν ἔπραξε ὀρθῶς.

Δέν θά γίνουμε κριταί του·
προσκυνοῦμε τόν Κριτή,
ἀλλά ἔχουμε εὐθύνη ἢ ἀλήθεια νά λεχθῆ.

Ὁ καθένας ἐαυτόν του
νά ἐλέγξῃ προσεχῶς,
γιά νά μήν μᾶς παγιδεύσῃ ὁ παμπόνηρος ἐχθρός.

Καί κανεῖς μας εἰς τό μέλλον
τέτοιον λόγον ἄς μήν πῆ
«πᾶμε, πᾶμε, κι ὅπου βγῆ», μήπως πάλι φοβερή

καί ὀλέθρια θά ἔρθῃ
ξαφνική καταστροφή
στόν λαό πού δέν μαθαίνει σέ μετάνοια νά ῥθῆ.

Τελευταῖος τήν εὐθύνη
ἔχει ὁ μηχανοδηγός,
μά μποροῦσε νά προλάβῃ, πρίν νά γίνῃ ὁ χαμός.

Κι ὁ καθένας πού νομίζει
ὅτι ἄλλοι πιά πολύ
ἔχουν ἀπ' αὐτόν εὐθύνη, δέν θά πρέπη ν' ἀμελῆ,

διότι ἴσως ἡ δική του
ἐπαγρύπνηση μπορεῖ
νά σκεπάσῃ ἁμαρτίες πού διέπραξαν πολλοί.

Σκέπτεται κανεῖς τήν θέση
πού κατέχει μήν χαθῆ,
καί φοβᾶται μήν τό χρῆμα εἰς τόν κόσμον στερηθῆ.

Δέν ὑπάρχει τῆς θυσίας
ἢ διάθεις, γι' αὐτό,
τελικά, ὀλίγοι ἔχουν ὁδηγό τους τόν Θεό.

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

Προτιμοῦν τό πῶς θ' ἀρέσουν
σ' ὅσους πάντως κυβερνοῦν·
δέν ἀποτολμοῦν γιά ὅλους πρῶτοι νά θυσιαστοῦν.

Κι ὅμως εἶν' αὐτή ἡ τόλμη
πού θά φέρη τό καλό,
κι ἀνατρέπει τήν πορεία νά μὴν γίνη τό κακό.

Ἄν ἐσκέπτετο ἀφόβως
κι ἀπεφάσιζε ὀρθῶς,
τώρα καί αὐτός θά ζοῦσε καί οὐδείς λοιπόν νεκρός.

Τό σαράβαλο τό τραῖνο,
θά ἔχει μέν καταστραφῆ,
ἀλλά ὄχι τῶν ἀνθρώπων ἡ πολύτιμη ζωή.

Ὁ Σωτήρ καί Κύριός μας
λέγει φράση φοβερή,
πλεῖον εἶναι ἡ ἀξία πού ἔχει ὄντως ἡ ζωή
ἀπ' τό ἔνδυμα πού φέρεις, ὅπως κι ἀπό τήν τροφή.

Μὴν λοιπόν ὑπολογίσης,
ἂν θά χάσης κάτι τί
πού δέν ἔχει τήν ἀξία πού κατέχει ἡ ζωή.

Πρόσεξε ἐσύ ἂν ἔχης
κόλλημα εἰς τό μυαλό
καί φοβᾶσαι μὴν καί χάσης κάτι τό βιοτικό,

τελικά τό τί ἀρέσει
εἰς τό ἄθλιον ἐγώ,
δι' αὐτό καί δέν φυλάγεις ἑαυτόν σου καθαρό,

τήν ψυχή, μά καί τό σῶμα,
διότι εἶναι ἱερό·
ὁ καθένας μας ἀνήκει στόν Δημιουργό Θεό.

**Ἄν πιστεύῃς ὅτι εἶναι
ὁ Θεός σου ὁ Χριστός,
μὴν ξεχνᾷς πὼς εἶναι πλέον ἀνοικτός ὁ οὐρανός,
καί στόν ἀνοιξε Κυρίου καί Θεοῦ σου ὁ Σταυρός.**

**Θά σωθῆς, ἐάν τηρήσῃς
τοῦ Θεοῦ τήν ἐντολή,
ἄν θελήσῃς νά ἀκούσῃς συνειδήσεως φωνή.**

**Ὅλοι ἔμαθαν νά ζοῦνε
μιὰ ζωή συμβατική,
κι ἡ συνειδήσις ὀλίγων τώρα πλέον γρηγορεῖ.**

**Ὅταν κάποιος εἶναι σὸ φῶν
κι ἔχει ἐντιμὴ ζωή,
ἀκατάλληλο τὸν κρίνουν διὰ νά διοριστῆ**

**σέ μιὰ θέση δημοσίου,
μέ εὐθύνη γιὰ νά ζῆ,
διότι ὅλοι ἐνοχῆ τους προσπαθοῦνε νά κρυφτῆ.**

**Ἐνας ἐντιμὸς δεικνύει
τῶν λοιπῶν τήν ἐνοχῆ,
δι' αὐτό καί δέν τὸν θέλουν τὸν καλόν νά διοικῆ.**

**Ὅμως νά, πού τέτοια σκέψη
στό κακό τήν ὀδηγεῖ
ὄλη πιά τήν κοινωνία, πού ἔναι ἐνοχῆ πολύ.**

**Διότι φεύγει θεία σκέπη,
προστασία θαυμαστή,
ὅταν ἄνθρωπος δέν ἔχη στήν καρδιά του προσοχή,**

**καί κακία συγκαλύπτει
κι ἁμαρτία εὐνοεῖ
καί προβάλλει ἀνομία σάν νά εἶναι ἀρετή.**

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΤΕΜΠΙΩΝ

« Δέν βαριέσαι », ώς κανόνας
έχει πλέον θεσπισθῆ,
καί τό σύστημα ἀρνεῖται κάποιον ἄλλον νά δεχθῆ,

πού θά ἔχη στήν καρδιά του
τοῦ Θεοῦ τήν ἐντολή
καί θ' ἀκούη τί τοῦ λέει συνειδήσεως φωνή.

Ἀσφαλιστικές δικλεῖδες
ἔχουν παραμεληθῆ·
οἱ πολλοί ἀκολουθοῦνε ἄνθρωπον ὑποκριτή.

Ὅσοι ἔχουν μέσ στόν βίο
πάντως καλοβουλευτῆ,
λίγο σκέπτονται πῶς πρέπει ἡ ψυχή ν' ἀφυπνισθῆ,
κι ἡ συνείδησις σέ ὅλα πάντοτε νά γρηγορῆ.

Τοῦ Θεοῦ τήν ἐξουσία
ποιός μπορεῖ νά διδαχθῆ,
πού οἱ πάντες τό ἐγώ τους προσδοκοῦν νά ὑψωθῆ;

Ὅλα δείχνουν πῶς οἱ πλεῖστοι
στό ποτάμι ἔχουν μπῆ
γενικῆς ἀδιαφορίας καί δέν ἔχουν προσευχή.

Ἴσοπέδωσις τῶν πάντων,
τῆς ἀξίας συντριβή·
διότι ὅλα τά συγχέει ἀναξία κεφαλή.

Ἡ προσωπική εὐθύνη
ἔχει πιά λησμονηθῆ·
ὅλοι κρῦβονται στό ὅτι ἡ εὐθύνη γενική.

Διαδηλώσεις κι ἂν θά κάνουν,
δέν ὑπάρχει ἀλλαγῆ·
ὁ καθένας ἔχει μάθει ἄσκοπα νά φωνασκῆ.

Διαχρονικό τό πάθος
καί δουλεύουν εἰς αὐτό,
ὅλοι ὅσοι δέν γνωρίζουν τί θά πῆ «μετανοῶ».